

El secret de l'Empordà

L'Alt Empordà, o sigui, l'Empordà de més amunt, ha enverdit gràcies a les pluges d'aquests darrers dies. Els suros i els pins reneixen de les cendres d'antics incendis, els castells roquers atalaien els camins d'Empúries i els senders de França. La ginesta floreix en els marges com a inqüestionable senyal de vida i un serrell de muntanyes geperudes ens espera en la llunyania.

A l'Empordà, els camps, les closes, els aiguamolls i els matollars són la vida i la vida és com un brot de temps, i el temps és com la pluja, i la pluja és com tot, perquè a l'Empordà de pagès mai plou a gust de tothom.

Però la pluja sempre té un punt de melancolia quan entra en contacte amb les teules velles, quan regalima per les parets de pedra seca i destil·la aquella mena de matèria que és la sal de la vida i que ens amara fins al moll de l'os.

Aquest diumenge vam pujar a Sant Pere de Roda per camins rampants, que et fan treure el fetge per la boca i sota un tel de pluja empordanesa que untava generosament les torrades llenques de llicorella amb un saïm brillant i relliscós. De tant en tant ens aturàvem per a recobrar l'alè i ens giràvem guaitant un panorama gloriós, coronat per un mar que es fonia amb els núvols.

Just abans d'arribar al vell monestir ens vam trobar amb un grup de vaques brunes que ens miraven amb ulls astorats. El meu amic Xavier Febrés, que comprèn el cornut idioma dels rumiadors, m'assegura que un dia va sentir com una murmurava, amb l'accent salat de la costa, aquest advertiment: «Sa cosa que busqueu no és pas ací».

Nosaltres, desconixedors d'aquest idioma, vam passar entre elles i ja sota els murs conventuals vam seguir fins a Santa Helena, per després fer el camí de baixada, però ja sota un sol que brillava entre els núvols.

Vaig pensar molt en l'advertiment de la vaca d'en Xavier i potser l'any que ve haurem de tornar-hi amb ell perquè ens acabi d'explicar el secret que es cova a l'Empordà quan la tramuntana calla.